

ТРАГАЊЕ ЗА СОПСТВЕНИМ ИДЕНТИТЕТОМ

● Јасуо Кувахара настоји да природност циклуса рађање – смрт – рађање преточи у скулптуре отворених форми

ДАНАС ће, званично, бити окончана овогодишња »Тера«. Пре четири дана разговарали смо и са последњим од њених учесника, двадесетседмогодишњим Јасуом. Жи- вахан, марљив, округлог лица са очима карактеристичног реза капака, љубазан – Кувахара је отелотворење просечне европске представе о Јапаницима. Прекинуо је на трен рад на скулптури димензија 3,5 са 3,5 метра, коју је управо завршавао. Говори нам о професору који је још у средњој школи својим причама о Ђакометију, Родену, Хенри Муру допринео да се Јасуо определи за вајарство, објашњава зашто је после студија дошао у Италију:

– Два су основна разлога. Окру- жен сународњацима, човек у Ја- пану не размишља о томе да је Ја- панац, не тражи себе у том контек- сту. Дошао сам у Европу да самог себе откријем, боље упознам. Да видим, колико сам Јапанац у оном о чему и како размишљам, како ће се то у другој средини одразити на мој рад...

Други разлог што сам за то ода- брао баш Италију, је њена дуга исто- рија фигуративне скулптуре. Сма- трам да је за стварање савремене скулптуре потребно претходно до- бро упознати читав њен развој...

– Из ранијих каталога видимо да је за вама доста радова у теракоти и бронзи. У чему је разлика у при- ступу глинџи, и шта бисте уопште рекли о својој скулптури?

– Настојим да вајањем изразим нека размишљања о испреплетено- сти, о природности једног кружног циклуса... Поједностављено ре- чено, рађамо се да бисмо умрли, а умирање је и почетак неког новог рађања. У том кругу све тече кроз неке преломе, пукотине животних токова... То бих хтео на неки на- чин да ухватим и преточим у скулп- туре што створенијих форми. Чини ми се да је теракота својом при- родношћу ближа тим настоја- њима. У бронзи сам се опробао због италијанске високе технике ливења, али резултати ми изгле-

дају сувише хладно, а хладне мате- ријале не волим. Одбијају ме пла- стика, стакло, везан сам за оно што природа одувек даје...

– Колико у вашим размишља- њима о повезаности рађања и смрти има филозофије Истока, а колико утицаја савременијих свет- ких збивања?

– Мислим да нема ни једног, ни другог. Она су резултат утицаја мог родног краја у Јапану, где сам жи- вео до петнаесте године. Посма- трао сам како се смењују потпуно беле и тихе зиме, под чијим покр- вом би замирао сав живот, са изра- зито зеленим и живим летима, када је све бујало. Те смене на- веле су ме да живот и смрт посма- трам као два лица, два облика истог природног збивања.

– Јесте ли раније радили тера- коте оваквих формата?

– Сличних да, али и те сам, као и ову, пекао у деловима и на- кнадно спајао.

– Шта вас је довело на кикинд- ски симпозијум и шта о њему мис- лите?

– Талијански критичар Ђорџо Сегат упознао ме је са љубљан- ском, Александром Басином, који ми је препоручио »Теру«. Послао сам фотографије и други материјал, до- био позив да учествујем. Ова атмо- сфера свеприсутне глинџе одушевила ме је као некада први сусрет са

Јасуо Кувахара: Живот и смрт као два лица...

ИЗ БИОГРАФИЈЕ

ЈАСУО КУВАХАРА (1959. – Нигата-Кен) завршио је ликовну академију на токијском универзитету уметности 1982. године. Исте године долази у Италију, где и данас живи и ради. 1983. године у Милану осваја прву награду за скулптуру на конкурс Академије Ди Брера и награду Галерије Сан Федела, за коју је кон- курсисало око 200 уметника Ломбардије. Од 1984. до 1986. године самостално је излагао у Фиренци, Падови, Милану два пута, и у Токију 1985. године заједничка изложба неколико младих Јапанаца обишла је талијанске градове Тренто, Комо, Малцезине, Лоди, Равену и Кастеланцу. Лутано у Швајцарској и Есен у СР Немачкој.

древним здањима од опеке у Ми- лану... Разгледао сам фабрику која лежи на глинџи, глинџу претвара у низ производа које повезује природни карактер материјала, и која је као врх тог новог живота глинџе родила »Теру«, чији је спонзор. Кикинда је,

у поређењу са Београдом и другим центрима, мало место. Међутим, као град симпозијума »Тера« постаје позната и може да постане значајна у свету теракота-скулп- туре.

Х. Радовановић